

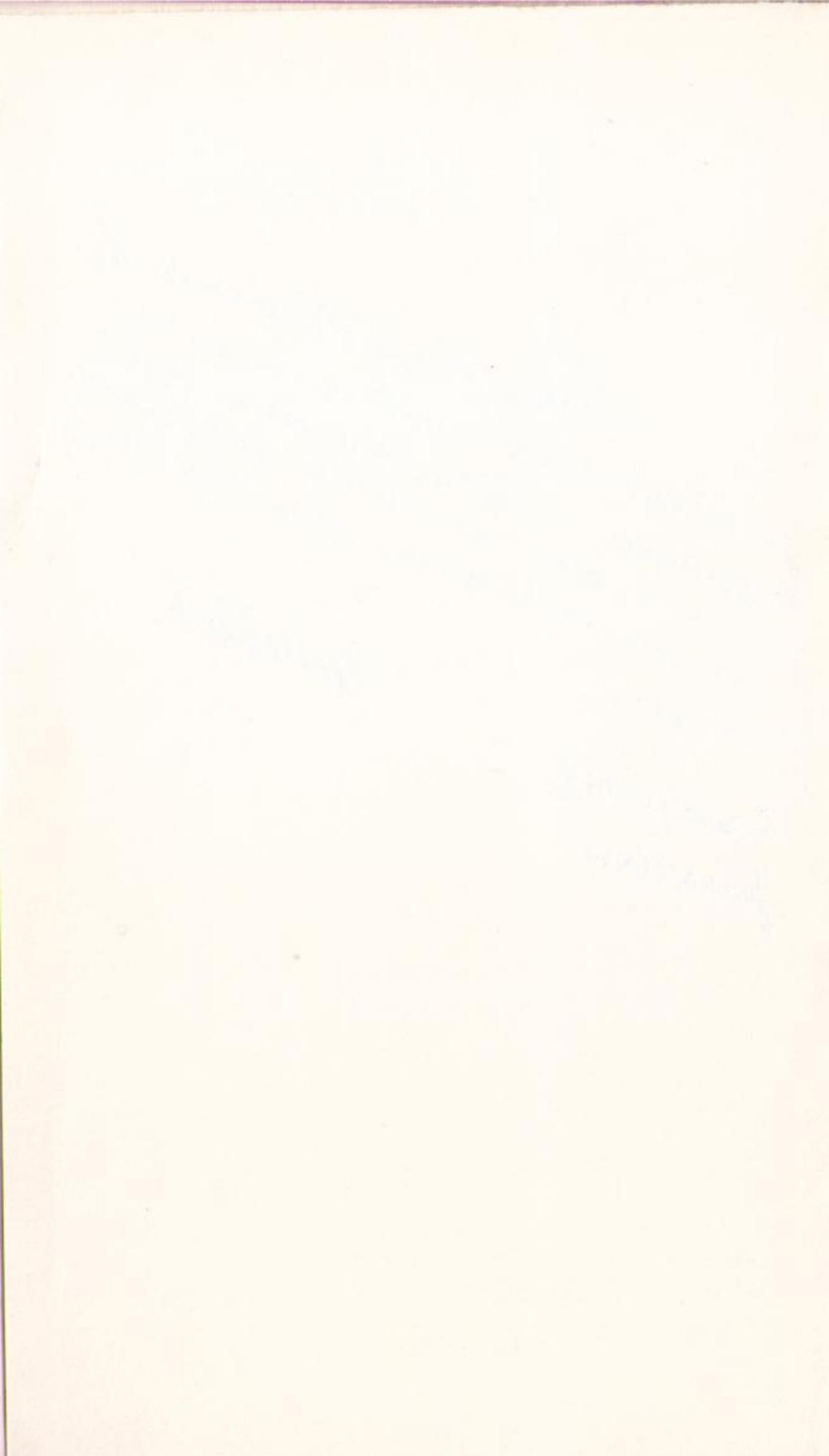
P/16

Сретом Воји Небко бићу
за највећији десетак и користи
догријак и знак моје највеће и веће
и најдрагој пријатељије за свакоста
кад ишам.

Србљанко

6 октобра 1964.

Будимелен

СРБОЉУБ МИТИЋ

ЉУДСКЕ РЕЧИ

*

82.163.41-1

СРБОЉУБ МИТИЋ

ЉУДСКЕ РЕЧИ

ПЕСМЕ

НОЛИТ • БЕОГРАД

1967

ДОЗИВАЊЕ НАДСВЕСТИ

1

(ПОМЕРАЊЕ КАМЕЊА)

О камење зелено камење сиво
Камење црно у сновима златножуто
О камење живо говорење немушто
Стосмислено чудо неодгонетнуто

О змијо притајена о змијо неуништива
О муњо несагледива
О златна жицо смисла неодольива
Помакни се у камену.

2

(ПОТКОПАВАЊЕ ТАЈНЕ)

О шта је то у бесконачности од чега напрсне
Лобања и помути се разум
Па подсвест гнојави бесмисленим лудопевима
Да би се од планинастих гомила речи
Исковала четврта димензија очајних гласова
Да би се дозвала

О да би већ једном глуша надмоћ ужасне дилеме
О простору клонула пред великим сечивом
Натчовечанског урлика за истином

3

(ТУМАРАЊЕ ПО ЧУЛИМА)

Пливам узводно и низводно заталасаним токовима
Бунила пузим уз сечиво и низ сечиво памћења
Црн у лицу расветљен у костима слепо трчим
У снове да бих се пробудио очајнији да бих поново
Просио срећу патњу сањање

Полуслеп па потпуно обневидео од суочавања
Срљам раскриљеним рукама напипавам било шта и
Јагодицама прстију грлим облике
Претварајући ћутљиве рељефе предмета
У бритки кошмар неразговетних неопходних
гласова

(ПРОКЛЕТСТВО РЕЧИ)

На половини смысла нисам се оистинио
 Не могу голим торзом да докажем облике
 Тик уз мемброну неба где и дисање грми
 Како да се изговорим разговетно

Не могу да се вратим ако ми се пут урва
 Са прекраћеном мождином не могу да се оименим
 Реч се распопутила по средини размакла
 Не могу дужину амбиса да јој домислим

Реч се разделила у два немушта слога
 Као у два завађена зуба
 А победа је немогућа
 Реч се расцепила до језgra сна

И док ме пресудна слова у мозгу боле
 Тупо падање ме са хиљаду страна вреба

5

(РЕЧИ КАО МОГУЋНОСТ)

Оне треба да звижде као копље
Речи треба да певају као танани нож
Да сустижу као муња
Речи треба да одзывањају као права
Правда да грме као истина најједрија
Ако је истина родна тамо негде под челом
Речи би морале да бораве у очима

Не само да се коте као зли новчићи
Под језиком да би се тупо сјајећи разрасле
У ирцати буђелар мучнине под плексусом
Речи су трошне ако проклијају на шећеру
Ако нису румене као месо памћења
Ако се не римују са сновима
Речи су ломне

6

(ПОСРТАЊЕ УЛИСА)

Како да дишем са пуним грлом трнатих речи
У коју боју да потонем прободеним очима
Низ искидани сан како да пропутујем ноћима
Како да те дозовем тајно када се срце испреци
У мозгу

Како да пронесем шарену жетву јаве узаним
Процепом сна овако глават и трошан
На злосан како да продрем кроз пору смисла
Страх како да претрчим са чудом од главе
На кичми

Како да испљујем копривар љутих речи из грла
Кад су ми зуби видрасти језик за непца заковали
Како ћу слеп да се браним од странпутица немоћи
Како да пливам с оловом неизговорених речи
Под грлом

Како да трчим за надом кад ми бес ноге окива
Како да одгонетнем хаос што кидише на слух
Како оглувео од нарицања за закопаним

Да чујем шта то прапамћење иза кости чеоне
Тихо прича

Како да пронесем драгоцену жетву патње узаним
Процепом сна овако безлик и подбую како да се
Докажем небу и води овако труо како да одржим
облик
Ништа ме неће извести ако се не измислим
У чудо

(ИЗАЗОВ)

ЧУДО у камену у земљи Чудо у костима под челом
ЧУДО у језгру сунца у корену покрета у сржи наде
ЧУДО у срцу животности у оку слућења кажи се
Мени безглавом неосветљеном безнадном
Кажи се мени суновратно живом

О помакни ме са ивице провалије ако сам камен
О наговори ме да скочим ако сам земља да се
распаднем

Ако сам заборавио вриском памћење да отворим
Ако сам жив страх празнину у мени да раздроби
Песму летења падањем да испевам
Ако сам мртво стабло

О уништи ме тајно бесна само очима да те дочепам
Костима да те дошапнем да те прокажу
О најмилија о омрзнута ако дотакнем сунце и
сагорим

Пепео мој у твоје име ће се згрушати
Да те ода.

ЉУДСКЕ РЕЧИ

1

(ЗА ДОЗИВАЊЕ ЗЕМЉЕ)

Ако се дозива жетвена изговори се бразда
Каже се зрно и зеленпопље и златокласје
И насмејане руке моје црне ове огромне
Ове мамутске полуке ове храпаве нежноснице
Ови моји љути ови плавкасти нокти
У сомотастом образу заравни стишке
И у руменкастом јутарњем сунцу
Над зеленим чуперком шуме
Тако се дозива ако је блага ако је кишна

Ако се дозива тешка каже се она неодгонетница
Она што се крезубо церека гробљима она
Претворена симболима ужасне смртоликости
Она децоморка она
Са зубима у сопственом трбуху
Са лешински слатким хлебом од гвожђа
Међу мојим трошним зубима
Тако се куне ако дави тако ако је ратна
Ако је бесна тако се срди тако
Ако је гробна

Ако се дозива мајка каже се ова тајна ова
Дубина ова ватра овај осмех што зјапи
Ова песма што обара на колена
Каже се ова зубата ова оката ова сисата ова
Моја снага ова зеленовеђа ова тајноцвета
Ова миришљава ова загонетка воли

(О ПРАРЕЧИМА)

Изговорене још на сунцу преживеле на
 трепавицама
 Луде ватре на црвенкастим перима сунца
 Излистале на џиновским стаблима светлости
 Лутају небесима таласају се на маглинама

Пусто урличу црнилом и никад нису слетеље
 Никад нису дотакле
 Великим крилом око моје око нечије

3

(РАЗЛОЗИ ИКАРА)

Не могу да се вратим руко моја моја хитра
Моја храбра жута моја воштана руко
За леђима ми пут од пепела пут од велих мисли
Тамо ме ветар лиже трава краде вода ме урва
Не могу да се вратим добра моја жалосна немирна
Не могу да се вратим очајна моја не могу
Нежна моја луда моја проклета моја тужна
Не могу на тај шарени на тај кружни
На тај пропали слепи пут
Једне ноћи сам био пијан и поштен скретох
И опчини ме патња родна сива светлост мозга ме
У сунце нанишанила не могу да се вратим

Ако се вратим поражен биће то неки пуст леш
Неки црн мртвац неко кукавно тело неко лице
Немушто кости хладне бићемо бесмислени руко

Ако непоражени кроз иглене уши пролетимо
Како да се вратимо кад краја тријумфу неће бити

4

(О СВРГАВАЊУ НАРЦИСА)

Требало би неко камење неко непрозирно
Камење да се измисли у очима
Да се нацрта на длановима срце
Требало би нека бескрајна пространства таме
Догнати на немирно чело

Тада би оно око у оку од негледања изгорело
Оне би руке канџасте од сопствене крви
Опаперјале
Онда би отпале лоповице с мојих рамена
Можда би проговорила она сива ватра
Иза кости чеоне

5

(ЗА ДОКАЗИВАЊЕ НАДЕ)

Неки ветар с црвеним сомотастим рукама и златоок
Неки ветар миран као длан пријатеља на челу
Као прамен младог сунца на оку
Претвориће ме неки ветар у пса с очима од пропете
Глади с језиком од посукљале ватре ружичасте
С говором запаљене планине с косом зрелог облака

Неки ветар преобратиће ме у бистар лавеж
Долистаћу језиком до мане небесне до млека
земљиног
До корена мржње до језгра речи да би се камен
У песак излајао да би се песком празнине
Настаниле догодиће се да проговори дубина испред
Очију догодиће се да проговори фини песак
глувила

Велика реч уклештена процепом страха остала
Чвор у грлу иструлела требало би да се разбије
Велика мутава реч у ситне продорне иглице звука
Да се мали крикови удруже да се назидају
У јаук јабланаст да се простру у бескрајан
Пут румен да се искују у велико звено распевано

Да закише малене упорне речи да задобују
стреласто
По напетој кожи тишине мукле да спласне мехур у
Мозак изливеног страха да се ућути у грудима
црвено
Заклаћено змијоглаво звонце очаја
Да се размножи нежно биље сна

Да се отворе црвена уста сна летење да се озвучи
Велико летење да се изговори голема реч на
Уплене зубе надрла требало би је раздробити
Да се црвена боја песме пљуне у небо
Крцато небо да се не распадне

Требало би самлети велике речи страха окамењене
Требало би их смрвити у ситне змијице патње у
Ошtre зубиће глади требало би да изговарамо
мишеве
И псе уместо лавова онда би црне траве злосна
Оруменеле требало би све црве сна на видело
И да се у име кише назовемо дрвећем

Претвориће ме нека киша у багрем небо да ме
Сваког јутра онежи нека свилокоса киша
претвориће ме
У дрво да будем жилама до срца воде
Лишћем небо најруменије да помилујем

Претварају ме снови у песмооког пса скитача
Претварају ме снови у јаблан небожудни
Зато што пси скитачи од срца до мозга воле
Зубима на врат димне печурке бесно трчим
Зато што сам дрво-самац на отровне облаке растем
Врхом као ножем зато што сам камен сурвани
Његов сам звук разроки

Требало би велике речи смрвiti у мливо мојег
Говора да и земља једанпут лепо сунце испева
Требало би дозволити свим венама кроз уста
Да црвена боја састави круг око звезде.

ГЛАВА У РУКАМА

Ова рука од зеленог воска ништа не спаја
Ове очи само слепо висе над провалијом
Ова очајна глава са осакаћеном меморијом
Сумануто удара по вратима бескраја

Овај мозак овај поскок у котур се увија
Пред скок да би голо сунце за образ
Ово оголело лице ове вилице овај пораз
Од осмеха ова уста ова провалија од глади

Ови зуби ови кутњаци ови крвожедни вучјаци
На вратима гробља стоје замаскирани срчастим
Лажима усана смешкају се подлаци
Док као пацови док као рисови глођу цеванице

Дана ова глава као кафана као апсана као
Шпаркаса ово моје очајно глуво гвожђе
Држим у рукама и наговарам да пева да псује
И да се осмехује кад дође време
Мукама којим се не одолева.

ПРАМАТЕРИЈА ПЕСМЕ

Неки коњи неки црни коњи ми под челом бесне
Топотом лепи коњи полудели су без светлости
Копитама раскопавају тесне путиће сна
Разорили ме иза чеоне кости
Луди коњи под звоном неоткривене песме
Трче у круг

То ми се крв то ми се мозак на мене буни
Разгранао бих се у храст а корење сам огорео
Што за длан дана одрастем нокат ноћи ме окруни
Прозвао сам се птицом а нисам полетео
Ни од мисли до мисли

Свуд глупви понори између слогова
Голим срцем се вучем по љутом камењу речи
(то певам као да јаучем) разболео сам се
Полудео сам не може да ме излечи ни смрт

Јер ови коњи ови лепи ови несносни коњи
Истрчаће из костију независно од смрти и од мозга
Ови коњи су сад знам просто: земља.

ДЕТАЉИ ДРЕВНЕ ФРЕСКЕ

1

(ПРОРОК)

Не ослепеше моје очи иако чипку црног неба
Бескрајно за собом луде вуку па горка ноћ
Гмиже за сваком мојом стопом проклетом
И где нежно биље радости никад свенуло није
За једну ноћ злогуки сан мој ружно изђика
Да уклет никада страшним гранама не престане
Да маше

2

(ЧОВЕК НА ПЕПЕЉАСТОМ ФОНУ)

Као да у рукама држи чудне колутове од жица
То нису замке иако је велики дан остао без главе
То је он исплео виолину од скамењене траве
Да свира живот уместо угљенисаних птица

3

(НОЈЕ)

Запалићу још једну малу ватру
За овај мој ковчег

За ову моју црвену лађу
Што се о влакну преживеле крви
Очајно љуља.

О НЕСПОЗНАЈУ ЧЕЛОМ

Очекујем очима очекујем невиђено да се обликује
Негде из нечега да се обликује чудо невиђено
Рођењем наслућено чудо да се огласи
Звуком као ножем по мозгу
Стосмислено да се засече у слух
Да више немушто не одјекујем међу камењем

Костима очекујем распадањем лобање се
надзиђујем
Ка чуду недокученом костима се у реч
неразговетну
Исписујем костима хајку очајну разапињем
Костима запаљеним осветљујем пут крви у бес
У мржњу се окивам да не полуđим када се збуде

Да не поклекнем у себи каменујем се да пред собом
Не паднем да не потонем у страх страх да ме не
Сасече у себи се свргавам потпаљујем се
Да сам ватра кад дочекам да не преспавам

У мозгу сечиво бдења окрећем да могу
Да сагледам и да нападнем први.

САЊАЊЕ УКЛЕТО

I

Све је од лудих птица и све је од бесног
Камења између песме и песме све је
За скок пропето иако не зна се где је
Почетак доброг пута за бекство из тесног
Времена између летења и летења
Све кости на све стране и вене
Надрле иако не зна се шта иза копрене
Немоћи чека и има ли спасења

II

Дође неко небо као понор небо с ужасним птицама
И дође сан као непролазни зид са змијама
Као прерубљени прст зрелог пута дође
Небо са ивицама од тупе боје запаљене трулежи
Затим с перјаницама зелених муња
Јато ружних облака наваља се на очи
И тако у сан ми дођу

птице

Са фосфорним очима и љигавим канџастим
крилима
Без перја
Одватно шарене не гласећи се извлаче ми
Мозак кроз очи кости кроз подноктице

После испражњен узлетим и лебдим све док ми

змије

Не попију очи и кроз уста насрну у душу
Да тежак
Челом о звону јаве лупим
И пробудим се
Црњи.

З Л О С Н И

1

(ОБЛАЦИ)

Облаци раскидали висину облаци зајазили јутро
Ноћ накалемили на ноћ облаци се избезумили
Облаци се разрасли окаменили челом изрили
земљу

Као бесни курјаци уједају се међусобно
Крцкају беле кости дрвећа
Облаци као поскоци ударају златним зубима земљу
По кичми претварају шуму у гар облаци се
сударају

У агонији побеснели су због невечности полудели
Од страха отежали су од смрти облаци захадучили
Па расипају зрело оружје убилачки се распадају
Комадајући простор облаци се оправдавају смрћу
пред

Смрти што се недокучена врти у кругу слепом

2

(ПТИЦЕ)

Неке птице тестерастим крицима мрцваре ваздух
Неке птице се смеју смрдљивим кикотом и по
простору

Сеју сечивасте гласове лудила копљастим јауцима
Неке се чудне птице смеју с неба на људе неке
Птице се смејањем размножавају на небу —
видим ли

То како израстају пипци црнила или сањам сан
Што никада да се збуде под сунцем неће да се
догоди

У име правде не може и у име љубави не сме

О нека су сан те птице што ми пију вид
Пробудите ме да нестану
Да се више не множе тако страшно нада мном

3

(ШУМА)

Ово дрвеће ово црно ово неумољиво ово
 неуништиво
 Чудовиште од шуме ово циновско дрвеће
 Ова безумна воља гладног биља ово панично
 Гутање ваздуха ово бесцјелно освајање простора
 Ово неартикулисано урлање материје ова пуста
 Снага кише ова бесмислена крађа земље ово
 Глуво проћердавање трајања
 Ова шума не може да ме савлада.

ОБЕСХРАБРЕЊЕ У СНУ

Распада ми се у рукама распада на режњеве
Земља међу зубима земља под ноктима земља у
Крви земља у мозгу распада ми се земља у
Рукама шчепана земља обећана земља
Распада ми се пред очима

И као распашиће ми се месо од земље кости од
Земље спепелиће ми се мисли од земље памћење
Од земље жеље од земље
Разболела ми се воља од земље

Нешто сам криво учинио или уснио или ми нека
Луда кост нешто наумила нешто суновратно
Или ме нека зла болест ујела за мозак

И као увијају се путови сви правци се увијају
У котур
Увијају се мисли мале зелене биљолике
Савијају се у слепи круг
Па ћу морати да се окрећем као вртешка као
Луд ветар као глуп човек као пресита
Змија као кључала вода као ћорава кокош у
Круг у круг истим путем истим
Док ми се ноге до појаса не излижу
Док ми се под ногама земља не распадне

А онда прозрачна дубина јаве дође лелујава
И обла као вода
Као лепршави нож одвоји ме од земље

И румено ме сунце поново
Лепотом осмисли да узлетим.

СТУДИЈЕ ЗА ФИНАЛЕ

1

(ЦРТЕЖ САМРТНИКА)

Нема тишине нема беле тишине
Нема ничега осим љубичасте
Свирке понора

Нема беле мреже између ока и ноћи
Између мозга и земље
Између руке и простора
У језгру слепог камена

Само се неозледива тама
Густа као памћење обрушава
На лудог играча под ребрима
На гладне пчелице под обрвама
На сваки потргнут зуб звекетав

Престрашени се живот на црну неминовност
Стрмоглаво бацио
И нема ни прамена милог звука
У кратком звиждку између
Првог страха и смрти

Скамењујем се ништа више не тече из
Прстију ништа више не изроњава из
Главе ништа се не судара у памћењу

Језик ми вилице чуда загризле
С грлом завезан говор немушто срастао
Нешто се дешава нешто се ужасно догађа
Чудно се осипам одроњавам се уд по уд
Слог по слог обезимењујем
Кост по кост се разобличујем и
Ништа више не зидам и не рушим
Не осветљујем и не скривам

(ПАМЋЕЊЕ УГЉЕНОМ)

О колико сам црних снова на темену пронео
 Јутим сечивом сећања до јаве
 До ове моје јаве стооке за ову моју јаву
 Колико пута сам летео и падао у сну

О колико копљастих стабала ме ударило
 По гласу колико ми се отровне траве
 Набило у уста колике провалије дубоке
 Рикале преда мном

А ја сам само сањао и говорио у ваздух
 Неке неодгонетнуте слогове
 Ја сам се само учио да говорим
 И да плачем

И ко ли ми то сад као мачем
 Као тестером
 Вид испупчени одруби

3

(СКИЦА ЗА ЛЕШ)

Рука као одрон падајућа рука воштана
На прну красту ока
Слетела мртва шака као лептир

Суновратила се крв из срца
На леђима модре руже изvezла
И ни са чим то не може да се римује

(КОМПОЗИЦИЈА ЗА БИТКУ)

Не плаши се имаш моју руку у недрима
 Када домили та ватра на језик јој жути пљуни
 Када се довуче та смрт луди јој посао опсуј
 Нека је сто пута смрт важно је да смо препуни
 Смисла важно је да се дотичемо очима
 Важно је и кроз смрт да протечемо неосамљени
 Нека је и смрт за велико небо је победимо
 Кад се волимо
 Притажимо се кад се довуче зачикаћемо је
 Мој угљенисани костур остаће најлепши
 Заљубљен јелен ти најлепши цвет на пепелишту
 Воли ме док сам још зубат за твоју белу
 Кожу изговарај моје име док сам још долина
 Жудна твог гласа док сам још травнат и зелен
 Воли ме и буди још за тренутак најоблија бела
 Риба да још једном за тобом запливају моје руке
 Да још једном лелујаву игру наших ногу
 Види искрзано сунце
 Да нам унакажена лепота устрењеног неба
 Још једном у очима зајезери велика.

ПОЕМА О ЈАВНОМ СТРАХУ И УДАРАЊУ ГЛАВОМ

1

(О УДАРАЊУ ГЛАВОМ О БЕСУ О РЕЧИМА ЗА ХИМНУ)

Тамо где нема краја ништа се законито не завршава
Ако ми измере бескрај признаћу смрти сва права
Јача од меса и кости смрт се од мозга ужасава
Негде у кичми беса именица моје свемоћи спава
А ја сам човек ја глава ја бескрај ја чудомоћник
Ја сам мозак и око ја гледач даноноћник
Ја невин у песми немам бога ја непокорник
Јер ја сам човек ја глава ја патња лице камено
Ја буна ископаћу у мозгу памћење правремено
Ја бесна правда лупам теменом провалићу у
надсмислено
Јер ја сам око бесконачно ја ватра злато жежено
Ја рука ја дохват ја птица пред временом
Ја глава ја мозак ја бог ја чудо невиђено

2

(МЕЂУПЕСМА О ПОСВЕЋЕЊУ ЛЕТАЧА)

Полазим руком па главом сечивом беса
Када замахнем мозгом заталасаћу небеса
Одлетећу од смрти од страха што ме стреса
Да се не наједе земља мог меса

3

(О ПРАПАМЂЕЊУ О ПРКОСУ О СИЛИ ГЛАВЕ)

Колико путева ходочашћа ка богу толико
промашаја

Историјо треба трчати ван твога домаћаја
Далеко иза тебе почетак је нашега сјаја
Дубоко иза твог сна отвориће се врата бескраја
Радујем се речима заборављеним у прадавнини
Света што светлуцају негде у успаваној главнини
Мозга озарује ме родна бескрајност што зри у
дубини

Дилеме смешим се корак сам ближе када сам на
висини

Беса небо сам ближе када сам на рубу заноса
Требало би кренути ка гневу са слепог путића
поноса

Нема блаженства где над светом пресијава се кося
Смрти ја се јавно помичем са зле линије откоса
У име памћења у име главе ја сам почетак пркоса
И знам да нема неминовности у хармонији хаоса

4

(МЕЂУПЕСМА О ЈАВНОМ СТРАХУ)

Да ме не прождеру ружни црви и да ме не
прорасту
Отровне траве претворићу се у ласту
Ако не одлетим страхови ће да надрасту
Душу у мени око у глави претвориће у красту

(О ПОРЕКЛУ КРИВДЕ О ВЕЛИКОМ РАТУ)

Нема радости док ватра може и док мртва вода
 И док безумни први могу наопака је слобода
 И нема достојанства у смртоликости људског рода
 И нема мира док земља отима без повода
 И нема среће међу очајним сутрашњим мртвацима
 С гробом у души и сунцем у очима
 У језивим кућама где кривда зри у страховима
 Деца се рађају да буду опустошена мртвима
 И нема слатког спокоја под претњом коби извесне
 У страху и биљке ластаре отровне и болесне
 Од смрти и животиње су крвожедне и бесне
 Дванаести је сат да појуrimo из тесне
 Јазбине ега целом у пределе чудесне
 Јер неће бити мира између смрти и песме

6

(МЕЂУПЕСМА О УЗВУЋЕЊУ СКИТАЧА)

Мирно не могу. мирно је немогуће
Поћи у себе као у време будуће
Кад сам запаљен урлаћу раздируће
Кад ћу истину челом ћу у слепопуће

(О ДОЛАЗЕЊИМ ИЗ НАС О ЗЛАТУ МРЖЊЕ О ЧУДУ)

Доћи ће да смрве его да обезимене да срасту
 С песмом јавно наги скинуће црну красту
 Поноса са лица добре мржње челом ће да надрасту
 Лаж у име среће праве пљунуће срећу богаљасту
 У име чуда песници проналазачи падања
 У висину песници мудри мајстори разарања
 Кривде велики пијачи златоносног страдања
 Кад сиђу на земљу весници првог раздања
 Нада ће радошћу озарити очајно мутно лице
 Звезде сумануте песници као летилице
 Песници као оштрице ко птице надоноснице
 Песме добри гласови у глувом камену безнадице
 Песме немирнице усијане муњевите иглице
 У залеђеном мозгу историје песме благовеснице

(МЕЂУПЕСМА О ПАМЋЕЊУ КАМЕНА)

Челом ћу у камен лупати да разорим
Тајну ил главу — да се претворим
У рану или да изговорим
РЕЧ — врата на безизлазу да отворим

(О ЧОВЕЧАНСТВУ О СРАМОТИ О БУДУВНОСТИ)

9

Јер ова светина ова жена ова чедница развраћена
Ова мудрост ова кичма за добру главу скраћена
Смучила ми се ова оданост гробу позлаћена
Лажним поносом ова лепота страхом осакаћена

Ова срамна храброст мирења са судбином
Са прном перспективом са јаловом дубином
Труљења мрзим прастари пут што пред суштином
Заокреће од сучења са страшном олупином
Људске сасечене у златном часу развлачења
Смрти — тражим реч која ће са наслеђеног

памћења
Подићи вео проричем време несагледивог рашићења
Главе време расцветавања снова и време болаћења
Бесом време великог мозга и време сакаћења
Кривде након времена хранљиве tame и родног
панаћења

10

(О УЛИСУ О ПОВЕРЕЊУ У МОЗАК)

Тражим пипам у сну пукотину из тмине
И златан путић кроз мозак до истине
Тражим реч као руку која ће да одшкрине
Врата великог мозга почетак моје суштине.

САДРЖАЈ

ДОЗИВАЊЕ НАДСВЕСТИ

1 (Померање камења)	7
2 (Поткопавање тајне)	8
3 (Тумарање по чулима)	9
4 (Проклетство речи)	10
5 (Речи као могућност)	11
6 (Посртање Улиса)	12
7 (Изазов)	14

ЉУДСКЕ РЕЧИ

1 (За дозивање земље)	15
2 (О пракчима)	17
3 (Разлози Икара)	18
4 (О свргавању Нарциса)	19
5 (За доказивање наде)	20

ГЛАВА У РУКАМА

23

ПРАМАТЕРИЈА ПЕСМЕ

24

ДЕТАЉИ ДРЕВНЕ ФРЕСКЕ

1 (Пророк)	25
2 (Човек на пепельастом фону)	26
3 (Ноје)	27

О НЕСПОЗНАЈУ ЧЕЛОМ

28

САЊАЊЕ УКЛЕТО

I Све је од лудих птица	29
II Дође неко небо као понор	30

ЗЛОСНИ

1 (Облаци)	31
2 (Птице)	32
3 (Шума)	33

ОБЕСХРАБРЕЊЕ У СНУ	34

СТУДИЈЕ ЗА ФИНАЛЕ

1 (Цртеж самртника)	36
2 (Памћење угљеном)	38
3 (Скица за леш)	39
4 (Композиција за битку)	40

ПОЕМА О ЈАВНОМ СТРАХУ И УДАРАЊУ ГЛАВОМ

1 (О ударању главом о бесу о речима за химну)	41
2 (Међупесма о посвећењу летача)	42
3 (О прапамћењу о пркосу о сили главе)	43
4 (Међупесма о јавном страху)	44
5 (О пореклу кривде о великом рату)	45
6 (Међупесма о узбуђењу скитача)	46
7 (О долазећим из нас о злату мржње о чуду)	47
8 (Међупесма о памћењу камена)	48
9 (О човечанству о срамоти о будућности)	49
10 (О улису о поверењу у мозак)	50

27343

СРВОЉУБ МИТИЋ

ЉУДСКЕ РЕЧИ

*

ТЕХНИЧКИ УРЕДНИК: ЈОВАН НЕДЕЉКОВИЋ
КОРЕКТОР: ДОБРИЛА МАКСИМОВИЋ

*

ШТАМПА: „РАДИША ТИМОТИЋ”, БЕОГРАД,
ОВИЛИЋЕВ ВЕНАЦ 5

27343

dp. 234

Србољуб Митић

82.163.41-1

ЉУДСКЕ
РЕЧИ

ПЕСМЕ

НОЛИТ • БЕОГРАД